

[Morten Lange.]

som det kaldes, sociale lønanpart herhjemme jo er forholdsvis beskeden sammenlignet med andre lande.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de skalaudkast, som ITP bygger på, men derimod i hovedsagen koncentrere mig om nogle mere generelle bemærkninger — jeg skal det ikke af den gode grund, at min fornemmelse er, at når disse skalaer engang får gyldighed for mennesker i dette land, har vi såmænd alligevel nok justeret på dem, og det har jeg heller ikke noget imod. Jeg skal blot komme med en enkelt bemærkning, og det er, at jeg har forstået, der skulle være en slags indkrævningsloft omkring ved de 40.000 kr. eller godt det, og at jeg tror, vi skal indstille os på en betaling til tops. Jeg synes, det er rigtigere, men derimod forekommer det mig, at den indtægtsgrænse, man i øvrigt har lagt for skalaerne, hvis man skal have differentierede skalaer, er fastsat med nogenlunde rimelighed.

Spørgsmålet om ITP versus eller i modsætning til en almindelig folkepension er jo i virkeligheden et problem, som hænger ganske intimt sammen med det efter min opfattelse næsten totale pensionsvirvar, der findes i det danske samfund. Når jeg har en smule sympati for regeringens tanker, og det har jeg faktisk, er det i væsentlig grad, fordi skitsen, som den her er fremlagt, så vidt jeg kan se, giver mulighed for, efterhånden som man får set på sagen, at få lidt mere skik på hele det kaotiske problem, som hedder tillægspensioner i form af selvpensionering, efterpension, pensionsforsikring, og hvorledes de nu ellers måtte optræde. Det er et område, som klassisk set har været behersket enten af forsikrings-selskaberne eller af særkasser eller — i ikke uvæsentligt omfang for øvrigt — af staten i kraft af tjenestemandsortninger eller tjenestemandslignende ordninger, og det samme gælder selvfølgelig for kommunerne. Det er ganske overordentlig vanskeligt at få et billede af, hvorledes alle disse ordninger egentlig fungerer. Men det må jo dog være

bragt os alle i klar erindring, når vi studerer skattefradrag o. lign., at den kendsgerning, at en væsentlig del af disse pensionsudgifter i det omfang, de afholdes af den enkelte, kan fradrages i den skattepligtige indtægt, og i det omfang, de betales af andre, kommer endnu længere væk, viser, at vi har haft en tendens til at subsidiere i realiteten en række af disse pensioner på en måde, som i mange tilfælde har givet de pågældende en ganske god favør over for dem, som ikke har sådanne ordninger, men kun har en almindelig folkepensionsordning at se hen til.

Jeg tror, hvis vi ser på alt, hvad der måtte foreligge af enkeltbedømmelser for et enkeltområde og en samlet bedømmelse for det hele, bliver det ganske klart, at vi bliver nødt til at have en langt bedre systematiseret mulighed for, at mennesker, som ikke er tilfredse med det, man kunne kalde standardpensionen, kan skaffe sig en yderligere pensionsindtægt i alderdommen, noget, som med de indtægtsforhold, vi kan forudse i de nærmest kommende år, givetvis vil være en nødvendighed. Det er det, som ITP prøver at tilgodese; vi kan se på indholdet i det, men det er noget, som jeg mener vi nok skal se endnu mere konsekvent på i retning af, at vi simpelt hen prøver på at få ryddet op i en lang række af de ordninger, jeg har nævnt.

Det vil nok medføre, at vi samtidig kommer til at se på hele spørgsmålet om forsikrings- og pensionskassevirksomhed i Danmark. Det er dog vel nok sådan, at forsikrings-selskabernes og pensionskassernes virksomhed har så mange samfundsmæssige træk, at der er al mulig god grund til at interessere sig for at lade det offentlige overtage denne virksomhed. Det er jo noget, der har været nævnt fra tid til anden, og som man gør sørgelig lidt ved, men jeg synes, at tiden må være meget nær inde til, at vi netop sammen med et studium af pensionsforholdene også kan tage det spørgsmål op og forhåbentligvis til en gunstig løsning. Der er jo den ting